

Chương 1

Đêm dậy thì

Miên nhúng cả hai bàn tay vào thau nước, chị Hạnh đứng đằng sau cười:

“Không lạnh sao Miên?”

Miên nói:

“Tay em sắp cứng rồi đây”.

Chị Hạnh nói:

“Mày rửa mau tao rửa với, gớm trời rét thế này tao muốn bỏ học quá. Này Miên ơi, còn gói đậu phụng rang nào không?”

Miên buồn cười, chị Hạnh vẫn như con nít mặc dầu chị đã hai mươi tuổi. Năm nay Miên mười sáu. Miên mười sáu và má nói: Gớm, con Miên mười sáu mà lớn phồng, gả được chồng rồi đấy. Miên giãy nảy: Không, con không lấy chồng đâu. Và lạ lùng lúc đó Miên nghĩ rất nhanh tới chú Hiên. Chị Hạnh nói: Trông chú ấy lạnh hơn nước đá, tao sợ phải nhúng tay vào. Ai mượn chị đấy. Miên vẫn thường mịch lòng khi ai nói chạm đến chú Hiên. Với Miên, chú Hiên là tất cả.

Miên bỏ tay ra khỏi thau nước, nước lạnh làm da tay Miên ửng hồng rồi tím ngắt, mười móng tay nhọn nhọn. Nhìn mười ngón tay của mình tự nhiên Miên buồn muốn khóc: Tay ơi, rồi mày cũng phải buồn vui theo Miên đấy nhé. Miên đã mười sáu rồi.

Chị Hạnh cũng đã tạt thau nước Miên vừa rửa tay và múc đầy một thau khác. Miên nói: “Sợ lạnh không?” Chị cười: “Tao mà sợ”. Tự nhiên đôi mắt chị tối hẳn lại, hình như chị biết chị đã nói dối và rõ ràng trong lòng chị đang có một sự sợ hãi. Miên đùa: Sợ đứt đuôi. Mối chị Hạnh mím lại và tím ngắt. Miên bỗng sợ hãi và nhớ chú Hiên. Chú đi Trung đã hai hôm rồi, tối qua chị Hạnh nhắc: “Chú Hiên đi vậy mà dám đi luôn lăm”. Miên không tin, chú đã nói với Miên chú đi trong một tuần lễ thôi. Miên cãi: “Không, chú sẽ về”. Chị Hạnh làm thinh và Miên nói thầm: “Miên yêu chú quá”.

Miên sực nhớ lại:

“Chị Hạnh, đậu phụng là lạc rang đây phải không?”

“Ừ, tao nói bắt chước chú Hiên, chú Hiên lại bắt chước một ông bạn Huế. Đậu phụng hay đậu phụng cũng vậy”.

Miên hỏi:

“Chị nhớ chú Hiên phải không?”

Hạnh trợn mắt:

“Mày nói gì vậy?”

Miên nói:

“Em cũng nhớ chú Hiên ghê, bây giờ chú đang làm gì ngoài đó nhỉ?”

Hạnh thở ra, Miên thấy chị Hạnh có vẻ lạnh:

“Tao cũng không biết”.

Rồi chị mỉm cười, Miên thấy nụ cười của chị như một cơn gió lạ, thổi vào mặt và mắt biến đi. Chị Hạnh bỏ đi; Miên chạy vào:

“Đi học chứ, chị Hạnh?”

“Mày đi một mình đi, hôm nay tao chỉ học có một giờ thứ ba thôi”.

Chị Hạnh đi thật nhanh lên nhà, Miên cũng đi theo nhưng chị Hạnh đã vào phòng đóng cửa lại. Miên tần ngần một lát trước phòng chị định gõ cửa, chiếc áo len tím của Miên vẫn còn nằm trong phòng của Hạnh. Miên chép miệng: Mình mặc tạm chiếc màu lam vậy, nhưng chú Hiên thích màu tím hơn.

Khi Miên sắp sửa ra cửa thì anh Thi đến, anh Thi là chồng sắp cưới của chị Hạnh. Anh dúi vào tay Miên mấy gói kẹo. Miên nói: Lạnh quá, ăn kẹo còn lạnh thêm. Trời bỗng mưa, những hạt mưa nhỏ như bụi bay mù thành phố. Miên ngại ngần nghĩ thầm hay bỏ học quách nhưng nghĩ đến chú Hiên, Miên lại sợ, chú sẽ bảo mình không có can đảm. Nhưng Miên nhớ chú quá, Miên chẳng còn thiết làm gì cả. Từ hôm chú đi chị Hạnh cũng không vui, chị ít cười và hay gắt với Miên hơn. Má nói với chị Hạnh bữa tối hôm trước: “Chú ấy đi thật thành linh, tao không hiểu gì hết”. Miên bỏ đi và không muốn ai nhắc tới chú, Miên muốn âm thầm nhớ chú một mình.

Miên đã ra thầu đường, con đường nhựa trải dài, ăn xuống dốc, bước chân Miên hững hờ, như mấy chiếc lá ướt át bơ vơ. Miên muốn khóc quá; tuần trước chú Hiên đi đón Miên về, trời cũng mưa bụi như thế này, Miên mang áo len màu tím và chú nói: “Chú thích cái màu áo này”. Rồi Miên cầm lấy tay chú, bàn tay chú khô và gầy như củi làm Miên cảm thấy yêu rừng. Bàn tay của chú Hiên truyền một hơi lửa ấm áp. Miên để yên cho chú dẫn Miên đi, con đường trước mặt như quá ngắn, Miên không còn thấy lạnh, không còn thấy cô đơn như những lần đi học về một mình, hay với chị Hạnh, cũng tay cầm tay, cũng nói cười, đùa giỡn, nhưng với chú Hiên, Miên vẫn có một cảm giác riêng, cảm giác làm cho Miên thân mật với đường phố, với cỏ cây và cả cái lạnh nữa...

Miên bỗng buồn vô cùng, trời lạnh như cắt. Miên rét rung, nàng cảm thấy co ro, cứng nhắc trong lớp quần áo quá dày. Miên đưa hai bàn tay tím ngắt lên nhìn: Tay ơi, tay cũng buồn với Miên nhé.

Tiếng chân Miên như nhịp trong lòng đường, Miên lắng tai nghe. Không, không có gì hết. Mưa bỗng nặng hạt, Miên bước vội vàng. Công trường đã hiện

ra cuối con dốc, Miên che cặp sách trên đầu và chạy ù một mạch. Con Chi đứng trước hiên trường, chụp lấy Miên:

“Ê, chú Hiên mày đi rồi phải không?”

Miên bồng nổi cáu. Miên hất Chi ra, vùng vằng:

“Không biết”.

Chi bĩu môi:

“Làm bộ”.

Làm bộ cũng được, Miên bỏ vào lớp ngồi gục xuống bàn. Mùi gỗ bóc làm Miên nhớ bàn tay chú Hiên. Miên nhớ ngây ngất; nhớ không nói nổi. Miên mơ màng nghĩ tới ngày chú Hiên về, Miên tin là chú sẽ về, sẽ về với Miên, và còn dự đám cưới chị Hạnh nữa. Còn một tháng nữa nghỉ hè và chú Hiên ra trường... Đám cưới của chị Hạnh, đám cưới chị Hạnh sẽ vui như thế nào. Miên kêu: “Miên ơi, Miên ơi”. Hơi gỗ mặt bàn bồng thơm mùi da của chú Hiên, ấm lạ...

Buổi tối chị Hạnh ngồi ở phòng khách đọc sách. Miên biết chị chẳng đọc chữ nào hết vì ngoài cửa sổ thì mưa hắt mà chị Hạnh ngó ra ngoài đó mơ màng. Củi ở lò sưởi đã lụi dần sắp tắt. Ba má cũng đã đi ngủ từ sớm, chỉ còn hai chị em còn thức thôi. Miên đứng dậy định bỏ thêm củi cho ấm rồi đi viết nhật ký thì chị Hạnh nói:

“Thôi Miên, đừng cho thêm củi nữa”.

Miên ngạc nhiên:

“Em lạnh quá, chị không lạnh à?”

Chị Hạnh vẫn nhìn ra ngoài trời:

“Lạnh. Năm nay Đà Lạt tự nhiên lạnh kinh khủng. Miên, mày không chịu đi ngủ đi à. Khuya rồi. Chị nhìn đồng hồ. Mười hai giờ kém năm rồi đó”.

Miên đáp:

“Mai Chủ nhật mà”.

“Ừ nhỉ, mai Chủ nhật. Như vậy chú Hiên đi hơn một tuần lễ”.

“Chị có nhận thư chú không?”

“Không, còn mày?”

Miên đáp xuôi xị:

“Cũng không nốt”.

Chị Hạnh bồng nói:

“Chú ấy không gửi đâu”.

Miên thấy chị Hạnh thờ dài. Miên chợt nhớ tới đám cưới của chị sắp đến. Miên nói:

“Hôm qua khi đi học ra cổng, em gặp anh Thi lại đây...”

“Vậy hả”.

“Bộ chị không gặp anh sao?”

“Không, tao ngủ, quên luôn cả giờ học thứ ba...”

Miên cười thích thú:

“Em biết mà, trời lạnh chị lười như hủi, em còn biết là chị cũng không có đi hai giờ đâu. Em có gặp chị Thường, chị Thường nói: Sao Hạnh bỏ học hoài, tính nết Hạnh dạo này khó quá. Em nói là tại chị sắp lấy chồng, chị Thường cười nói bộ ai người ta sắp lấy chồng là khó hết sao... Chị Hạnh này...”

“Gì?”

“Em cũng thấy chị khó tính”.

Chị Hạnh buông cuốn sách xuống bàn, đứng dậy:

“Đi ngủ Miên. Trời lạnh hai chị em mình ngủ chung nghe”.

“Thôi, để chị đập em xuống giường ấy à, em không dại”.

Chị Hạnh cười nhưng Miên thấy không vui.

“Đi ngủ với chị đi, bé...”

Còn một vài đóm lửa trong lò sưởi, chị Hạnh lấy ly nước nguội trên bàn đổ vào đó. Miên khẽ che mặt, mùi khói xông lên hơi nồng nặc. Miên nói: “Nhìn lò sưởi thích lạ”. Chị Hạnh nói: “Thích gì mà thích”. Miên tắt ngọn đèn giữa phòng khách theo chị Hạnh đi vào. Miên chê: “Phòng chị bừa bãi quá”.

Rồi Miên nghĩ thầm con gái sắp lấy chồng hay bừa bãi và Miên tò mò muốn khám phá ra những điều giấu kín trong đầu chị Hạnh. Chắc chị ấy có nhiều ý nghĩ sôi nổi lắm. Chị Hạnh tắt ngọn đèn lớn và bật ngọn đèn ngủ. Miên nói:

“Em ngủ em không thích để đèn”.

“Miên không sợ ma à?”

“Bộ chị tắt ngọn đèn tù mù vậy ma nó sợ chị chắc. Trời lạnh em trùm chăn kín đầu, em không thấy nó”.

Chị Hạnh không nói nữa. Chị rũ giường và bảo Miên ngủ trước. Miên nằm trên giường của chị Hạnh mà cảm thấy xa lạ như mình ngủ trong một phòng trọ nào. Chị Hạnh ngồi ở bàn, cánh cửa sổ vẫn mở. Miên rùng mình:

“Lạnh lắm chị, đóng cửa đi nằm với em đi”.

Chị Hạnh đóng cửa sổ rồi leo lên nằm bên Miên. Miên vòng tay ôm chị, dễ thường gần một năm nay chị em chưa ngủ chung với nhau một lần nào. Ba nói lớn rồi phải ngủ riêng, ba thường đùa với chị Hạnh: “Hạnh có ngủ một mình

như vậy mới suy ngẫm được sự đời để về nhà chồng”. Má nói: “Nhảm. Ngủ chung để hai chị em bay làm giặc à”.

Mưa bên ngoài như tạnh hẳn. Miên nghe tiếng lá cây lao xao và gió hú trong rừng xa những cơn thật dài, khi thật xa khi thật gần và mát hút. Miên nghĩ tới những cơn dốc nhỏ trong thành phố. Bây giờ vắng tanh, lạnh và buồn. Trước đó chú Hiên vẫn đi đêm như thế chắc giờ nó nhớ không nguôi. Nằm với chị Hạnh thật buồn, chẳng thà ngủ ở phòng mình còn tự do hơn. Miên lỏng vòng tay dần; chị Hạnh hỏi: “Ngủ chưa Miên?” Miên không trả lời, một lát sau Miên buồn ngủ lắm. Ngủ dễ như chơi...

Nhưng rồi Miên bỗng nghe tiếng động cửa và mở bừng mắt. Miên sờ tay xuống giường và chợt thấy không có chị Hạnh. Hình như chị vừa ra ngoài, tiếng động cửa vừa mới tức thì. Miên vùng dậy, ánh sáng ngọn đèn ngủ như sáng thêm lên nhưng bên ngoài phòng khách tối mù. Chị Hạnh đi đâu giờ này? Miên lắng tai nghe và thấy bước chân của chị Hạnh lên thang gác. Không cưỡng được tò mò, Miên bước theo lên. Chị Hạnh vừa vào trong phòng mẹ. Miên rón rén theo lên và đưa mắt nhìn vào ổ khoá. Phòng má vẫn để đèn ngủ, má và chị Hạnh cùng ngồi trên giường. Miên thấy chị Hạnh vừa nói với mẹ vừa khóc. Đôi mắt mẹ mở to kinh ngạc. Miên nghe chị Hạnh nức nở: “Chuyện như vậy đó, con còn tùy ở má, con không dám nói với ba”. À, chị Hạnh và anh Thi cãi nhau và giận nhau chắc, hèn nào chị ấy lách mặt anh Thi và anh Thi thì vẫn siêng năng đến chực mỗi buổi. Miên thấy hình như má cũng khóc rồi má nhìn vào người chị Hạnh. Hai người thăm thì nhỏ nhỏ và chị Hạnh thì cứ khóc sụt sùi, nức nở. Miên bỗng thấy hơi lạnh bốc cứng da thịt và nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng. Cái gì vậy, có chuyện gì bất hạnh xảy đến cho gia đình rồi, nhưng sao chị Hạnh không cho Miên biết với. Miên cố gắng lắm mới nghe được tiếng má:

“Má không biết phải làm sao, đã nhận trầu cau của người ta rồi”.

Tiếng của chị Hạnh:

“Con khổ lắm, con yêu người ta quá rồi”.

Miên không nghe được gì nữa, tiếng má và chị Hạnh bàn rì rào, đôi khi lỏng mảy má nhú lại, đôi khi chị Hạnh lắc đầu khổ sở. Và Miên nghe mẹ và chị nhắc đến chú Hiên. Miên choáng váng cả người. Tại sao lại có chú Hiên trong vụ này. Hay là chị Hạnh cũng yêu chú Hiên. Hai bàn tay Miên nắm chặt lại và như không chịu đựng hơn được nữa, Miên đi về phòng chị Hạnh trùm chăn kín mít. Cái gì đã xảy ra và tại sao chú Hiên bỏ đi không về, chắc Miên sẽ đau khổ lắm... Miên bỗng cầu mong cho ngày cưới chị Hạnh chóng đến, Miên nghĩ là thế nào chú Hiên cũng về trong ngày cưới chị Hạnh.

Tiếng chân của Hạnh đã bước xuống cầu thang, Miên vội lên giường nằm. Chị Hạnh đẩy cửa và không nghi ngờ gì hết, chị nằm xuống bên Miên. Miên nằm im và nước mắt chảy dài. Miên biết chị Hạnh cũng nằm yên và đang khóc. Những giọt nước mắt lăn trong đêm tối. Tội nghiệp cho chúng biết bao nhiêu.

Miên càng thấy mùi lòng và muốn khóc lớn. Miên nghe chị Hạnh nấc lên, cảm giác trong Miên bỗng thay đổi kỳ lạ. Khó chịu quá; Miên trở mình và đá tằm chần xuống chân. Chị Hạnh hỏi:

“Chưa ngủ sao Miên?”

Miên trả lời cụt lủn:

“Chưa”.

Và chị Hạnh nằm im không nói gì nữa hết.

Đêm sau, hai chị em vẫn ngồi ở phòng khác. Chị Hạnh vẫn mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ mưa bụi thật nhẹ hắt hiu. Miên ngồi bên lò sưởi bỏ những que củi thật nhỏ, thật mảnh mai và ngửi mùi gỗ khô và khô sớ. Không biết chị Hạnh có nghĩ về Miên không, còn Miên, Miên không thể nào thương yêu chị Hạnh như trước. Miên thấy giữa Miên và chị Hạnh như hai tảng nước đá, cùng giá băng và cùng chảy rĩ rả. Miên tự hỏi: Hay là mình đang ghen. Không. Miên không biết ghen, không biết ghen mới phải. Nhưng Miên ghen đó, hình như dòng máu Hạnh đang chảy trong người Hạnh. Miên vẫn tò mò nhìn ngắm trộm bụng Hạnh nhưng không tìm thấy sự đổi khác nào. Miên tuyệt vọng đến không còn khóc được nữa, mấy ngày đầu tiên Miên tưởng Miên có thể điên lên. Nhưng không gì hết. Miên đâm ra sợ vẫn vợ, sợ cả mắt nhìn của Hạnh, Miên sợ chị Hạnh biết mọi ý nghĩ thầm kín của mình. Miên cố tránh mọi hiềm khích với Hạnh nhưng khi đứng trước Hạnh, Miên muốn nổi sùng ngay. Xấu lắm Miên ơi; Miên thường kêu lên để trấn áp lòng mình. Mà ghen với chị mà à, mà điên rồi, mà chỉ là một con bé mười sáu tuổi. Nhưng những cảm giác ấy lạ lắm, Miên dìm nó đi, nó xuống nhưng nó hiện lên những lúc thật bất ngờ và bởi vì cô nên nên nó luôn luôn chực bùng nổ. Miên rất sợ khi Hạnh biết nổi ghen ghét của mình. Trước kia Miên yêu quý chị biết bao nhiêu, nhưng chú Hiên, thì ra chú Hiên vẫn không coi Miên ra chi hết.

Chị Hạnh vẫn ngồi nhìn ra cửa sổ, chắc chị cũng đang đợi như mình. Nhưng liệu chú Hiên có đến? Đã mười một giờ rưỡi nhưng Miên vẫn còn hy vọng. Buổi chiều đi học về dọc đường Miên thấy một người giống đúc chú Hiên ngồi trên xe tắc-xi. Xe thoáng qua nhưng Miên thấy rõ ràng là chú Hiên. Nhất định chú Hiên đã trở về. Nhưng sao chú không tới nhà? Buổi chiều Miên ăn vội vàng có bát cơm vì lòng nôn nao quá đỗi, một tiếng động ngoài ngõ cũng đủ làm cho tim Miên đập liên hồi... Không lý nào, nhất định là chú Hiên phải đến, còn có ba hôm nữa là đến ngày cưới của Hạnh. Tối hôm nọ Miên đã chứng kiến cảnh khóc lóc của chị Hạnh với má nhưng mọi việc vẫn không thay đổi gì hết. Còn ba ngày nữa, chắc chú Hiên về chứng kiến ngày cưới của chị Hạnh. Tha hồ mà đau khổ bằng thích. Tại ba, ba có một ông bạn quá trẻ, chú Hiên gần ba mươi, nhưng vẻ trẻ trung của chú còn hơn Thi nữa... Mười một giờ bốn mươi rồi mười một giờ bốn mươi lăm. Chị Hạnh vẫn kiên gan ngồi, chắc chị ấy cũng biết và chị ấy đợi như mình. Một lát chị Hạnh nói:

“Không đi ngủ sao Miên?”

Câu nói của Hạnh như thách thức và nổi ghen ghét của Miên muốn bật ra ngay. Miên cắn môi, ném cả nhóm củi vào lò và bỏ đi vào phòng. Hình như Miên nghe thấy tiếng chị Hạnh thở dài. Miên gài chặt cửa lại và cố nhắm mắt ngủ. Nhất định là chú ấy không đến, Miên bỗng giận chú Hiên, vừa giận vừa khinh chú. Thật đỗi bại, ăn ở trong nhà người ta, bạn của ba người ta, Miên nóng giận đến nỗi quên cả mình cũng yêu chú Hiên và Miên mắng chửi không tiếc lời. Miên mắng chửi và Miên thiếp đi...

Giữa đêm khuya Miên bỗng tỉnh dậy. Mưa đã tạnh từ chiều tối và hình như có ánh trăng đang chiếu qua ngách cửa sổ chém một vệt dài xuống nệm. Miên bỗng nghe tiếng huýt sáo ở ngoài vườn rồi tiếng cửa sổ bên phòng chị Hạnh mở ra và khép chặt lại rất nhanh. Thôi đúng rồi, anh chị hò hẹn với nhau. Miên bật dậy, rón rén mở cửa sang phòng Hạnh. Cửa khoá chặt và Miên nghe tiếng rì rầm. Miên ghé mắt nhìn vào lỗ khoá và lặng người đi. Chú Hiên, đúng chú Hiên đang ôm chặt lấy chị Hạnh, đang hôn chị Hạnh. Miên đứng thẳng dậy dựa vào tường, lắng nghe mà hồn như bay bổng ở trên cao, tiếng nói của Hạnh và chú Hiên như chôn sống Miên ngoài cửa. “Anh không thể làm thế nào hơn, anh biết anh không thể nào sống xa em được”. Chị Hạnh nói tiếng nhỏ quá, Miên phải lắng tai mãi mà cũng chỉ nghe lồm bồm: “Còn ba hôm nữa tới ngày cưới. Em trốn theo anh, không, em không thể nào sống với Thi được”. “Để anh liệu; từ nay đến ngày đó chắc anh không thể tới đây. Anh sẽ gửi thư hẹn nơi em đến rồi chúng mình cùng trốn đi. Anh sẽ gắng sắp đặt sớm”. “Anh Hiên, em đang có mang”. Tiếng Hạnh khóc sục sùi và tiếng dỗ dành của Hiên. “Đừng sợ; chúng mình sẽ bên nhau mãi”. “Anh nói thật chứ, anh Hiên”. “Anh hứa với em”. “Nếu có trắc trở gì em sẽ chết...” “Đừng nói bậy em. Nay Hạnh, Miên nó có biết việc này không nhỉ?” Tiếng Hạnh: “Hình như Miên nó cũng yêu chú...” Miên tức đến tím cả người, được rồi, chị nói thế thì được. Nước mắt Miên trào ra và Miên lạnh cứng, Miên muốn xô cửa vào gặp Hạnh để nói một vài câu, nhưng trong phòng đã im bật. Miên cúi nhìn vào lỗ khoá và vội đứng phắt dậy. Người Miên nóng ran, nằng bở về phòng trùm kín chăn và bắt đầu run. Nhưng đồng thời cảm giác nhột nhạt vẫn chạy rần rật khắp thân thể. Trời ơi, kỳ quá. Người ta yêu nhau vậy ư? Bao nhiêu mơ mộng trong Miên bỗng sụp xuống. Miên đã nhìn thấy chú Hiên và chị Hạnh... Chú Hiên không còn là tất cả nữa... Miên bỗng sợ hãi khóc râm rức. Trời ơi, kỳ quá, chưa bao giờ Miên tưởng tượng nổi. Miên bỗng lạnh run...

Má và chị Hạnh đi chợ từ buổi trưa khi vừa ăn cơm xong. Má nói đi sắm sửa cho chị Hạnh về nhà chồng. Miên cũng không thèm để ý nữa; hình như ngày mai là đám cưới chị Hạnh, đám cưới ba má cố làm thật to như phô giàu với nhà trai. Chẳng gì anh Thi cũng là một bác sĩ mới mở phòng mạch riêng ở đường Xuân Hương. Xúng đỏi lắm rồi; nhưng từ hôm chứng kiến được cảnh chú Hiên ở trong phòng chị Hạnh, Miên bỗng đâm ra sợ chị Hạnh. Miên nhìn chị Hạnh với con mắt nửa miệt thị, nửa tò mò. Có cái gì là lạ ở mặt chị ấy, ở dáng đi chị ấy.

Thế mà cả nhà không ai biết cả và người ta tô điểm thêm cho chị Hạnh như một bông hoa quý. Còn Miên, Miên như bị bỏ quên. Trời hôm nay dịu trở lại, buổi sáng có chút nắng hanh nhưng chiều thì trời mù, không mưa và chỉ hơi se lạnh. Miên không còn thích dùng màu áo len tím nữa. Buổi chiều nay Miên đã hẹn Chi đi ciné, muốn không đi nhưng sợ Chi nó giận. Miên mặc áo, quần khăn quàng cho ấm cổ rồi đi ra cổng. Vẫn con đường dốc chạy lặn xuống trường, vẫn như cây anh đào trổ lá xanh rung trước gió và những bông hoa đại màu vàng. Gắng đi bộ xuống cuối dốc rẽ qua một con đường ngắn lên dốc khác là nhà Chi, chắc con bé đang chờ mình lắm. Thôi Miên ơi, mày đừng nghĩ quần làm gì, mày gắng học đi và quên đi. Kỳ quá, nhớ làm gì? Miên đỏ mặt cố quên nhưng hình ảnh chú Hiên trong phòng chị Hạnh cứ hiện hiện từng lúc, không gột rửa đi được. Miên đi sát vào lề đường, khi ngang một con hẻm Miên dừng lại ngắt một bông hoa đại vươn ra gần Miên. Nhưng ai đã nắm cánh tay Miên. Miên quay lại. Chú Hiên. Người Miên bỗng ngây ngây, nửa lo sợ nửa mừng rỡ. Miên cũng không hiểu nổi Miên, đáng lý ra Miên không thèm nhìn chú mới phải. Miên nhìn xuống đất và cố giọng lạnh lùng:

“Chú cần gì Miên?”

“Gặp chú Miên không mừng sao? Miên giận chú?”

Miên cố giấu vẻ xúc động:

“Miên không giận gì chú cả, Miên thấy chú khác chú Hiên ngày trước của Miên quá”.

Miên nói được một câu mà Miên cho là rất hay nên Miên có vẻ bằng lòng lắm. Chú Hiên vẫn cầm bàn tay Miên. Miên chợt nhớ chú đã ôm chị Hạnh, Miên giựt bàn tay ra:

“Miên lớn rồi, chú đừng làm thế”.

Miên chợt bắt gặp đôi mắt trũng sâu của chú Hiên và hơi thương hại. Nhưng lòng khinh bỉ đã đánh lấp đi, Miên làm tỉnh, Hiên nói:

“Miên, chú muốn nói với Miên chuyện này”. Miên tàn nhẫn:

“Miên không muốn nghe chú nói. Miên biết rồi”.

Chú Hiên nhìn Miên nửa kinh ngạc nửa buồn tủi, nhưng Miên nhất định không thèm cảm động, chú Hiên trong Miên đã chết thực rồi. Bây giờ chính Miên cũng không thiết gì hết, tình yêu của Miên cũng xa xôi những kỷ niệm, kỷ niệm đó vẫn còn nhưng chú Hiên không xứng đáng để được hưởng nữa. Miên nói:

“Lạnh quá. Miên phải đi, có chuyện gì xin chú cứ nói đi”.

“Chú nhờ Miên đưa cho chị Hạnh lá thư này, chú chỉ còn biết nhờ Miên. Đừng ghét chú tội nghiệp. Bao giờ chú cũng quý Miên, quý Miên nhất”.

Không phải. Miên muốn kêu to nhưng tiếng kêu đó nghẹn lại ở cổ họng. Miên bỗng muốn bỏ đi ngay, nhưng chân Miên vẫn đi đi trên bụi cỏ.

“Chú mong Miên thương chú, đưa lá thư này cho Hạnh. Xưa nay chú vẫn biết Miên cho chú nhiều tình thương yêu chân thật nhất”.

Nói điếu. Miên đưa tay bút một ngọn lá vò nát. Chú Hiên lôi trong túi ra một lá thư nói:

“Miên đưa hộ chú, đưa cho chị Hạnh ngay chiều nay”.

Miên đưa tay giật ngay lá thư trên tay chú Hiên và cười nhạt:

“Lỡ Miên không đưa thì sao?”

“Không đưa thì Miên giết chú và chị Hạnh”. Ma quỷ vẫn giữ nụ cười:

“Miên cũng muốn giết chú và chị Hạnh”.

Rồi Miên đôi giọng vui vẻ:

“Chú yên trí, để Miên đưa. Nhưng bây giờ chào chú nhé, Miên phải đi ciné với một đứa bạn”.

“Miên đừng quên. Chú lạy Miên”.

Trong lòng Miên đã sùng nhiều lắm nhưng Miên vẫn cố cười giòn giã.

“Miên cũng lạy chú, Miên sẽ đưa...”

Miên nói xong bỏ đi như chạy. Không biết Hiên đang làm gì ở đằng sau lưng Miên. Miên bỏ thư vào xách đến nhà Chi, Chi đợi Miên sốt cả ruột nên hờn mát:

“Phải chạy bằng bốn chân mới kịp vào đầu suất mày ơi”.

Vào thấu rạp ciné thì đã năm giờ. Miên coi chưa hết phim đã đòi về. Chi tính vẫn chịu Miên nên miễn cưỡng về theo. Chị Hạnh cũng đã về. Má ngồi ở phòng khách, Miên chạy lại nói:

“Má ơi má, con vừa thấy chú Hiên xách cả một va-li hành lý cùng với một cô nào ra bến xe đi Sài Gòn. Cô đó đẹp quá má à”.

Má hơi ngạc nhiên nhưng rồi má cười:

“Chú ấy lớn rồi chú ấy phải có vợ chứ con”. Miên cười theo:

“Như chị Hạnh phải lấy chồng vậy má nhi”.

Má liếc vào phòng chị Hạnh, nhưng chắc chắn chị Hạnh phải nghe hết. Miên thấy hả dạ trong lòng. Miên nhảy nhót vào phòng và đóng cửa lại. Miên nghe má gọi: “Hạnh ơi!” Miên lấy thư ra đọc và muốn phá ra cười. Nhưng cùng lúc đó Miên bỗng thấy ngậm ngùi, thương chị Hạnh hay thương mình không rõ. Trước tám giờ tối em chờ anh ở nhà T. Chúng mình sẽ đáp chuyến xe lửa tối về Sài Gòn... A về Sài Gòn, Hạnh ơi, mày sẽ không hy vọng gì hết. Hôn em, yêu em mãi... Yêu em, yêu em... Miên rùng mình xoa hai bàn tay vào nhau. Miên

không đưa là Miên giết chú và chị Hạnh. Chết thế chó nào được, kim sanh vừa vừa. Miên bật cười xé toẹt bức thư, nàng vò nghiền bỏ vào ngăn kéo khoá kín lại. Miên đưa tay lên nhìn những ngón tay hồng. Miên bỗng thấy màu hồng trôi nổi không đều và trong hồn Miên ứ đọng một màu tím ngắt.

Buổi tối cũng lò sưởi đốt lên, nhưng nhà đông đảo hẳn ra, các cô em họ, các bà chị, các bà cô, tất cả đều kéo nhau ngồi chật cả phòng khách. Chị Hạnh vẫn ngồi trên chiếc ghế mọi hôm, vẫn nhìn ra ngoài vườn và đêm tối tắm vẫn phủ vẻ lạnh lẽo trên khuôn mặt chị.

Miên ngồi bên má giúp tằm những miếng trầu không, không ai bày vẽ Miên hết nhưng Miên thấy mình khéo tay vô cùng. Má vừa tằm trầu vừa cười:

“Còn bao lâu nữa tới lượt con Miên cho má yên tâm nhắm mắt”.

“Không đâu má ơi, con ở với ba má mãi”.

Ai cũng cười vì câu nói của Miên, ai cũng cười hết và Miên cũng cười. Chị Hạnh bỗng nhìn chăm chăm vào Miên, Miên bỗng không còn sợ đôi mắt của chị Hạnh nữa. Miên đứng dậy.

“Nhưng con buồn ngủ quá rồi má”.

“Thì con đi ngủ trước đi, Hạnh, con đưa em vào ngủ một tí”.

Hạnh đứng dậy, Miên đi theo chị vào phòng.

Chị Hạnh đứng ở phía bên trong cánh cửa cầm lấy tay Miên, chị hỏi:

“Miên, em còn thương chị không?”

Miên không trả lời, chị Hạnh bỗng ôm Miên mà khóc. Chị ôm Miên chặt cứng, lòng Miên bỗng nôn nao. Không, tôi vẫn còn thương chị Hạnh. Chị Hạnh... Miên muốn nói về lá thư. Chị Hạnh cúi hôn vào má Miên giọng vẫn đầy nước mắt:

“Chị đi rồi, mong em không khổ như chị. Cầu hết hạnh phúc cho em...”

Chị lau nước mắt rồi bước ra ngoài. Miên đứng im như tượng. Mình phải gọi chị Hạnh lại, còn kịp mà, còn kịp. Miên nghe tiếng đồng hồ gõ chín tiếng. Miên bỗng lặng người đi, nàng nằm vật xuống giường, nhắm nghiền mắt lại. Một vì sao băng thật nhanh trong mắt Miên. Miên khóc và gọi:

“Mẹ ơi...”

*

Miên ngủ dậy hơi trưa và hình như không ai muốn đánh thức Miên dậy hết. Trời buổi sáng thật dịu, thật êm và không có một chút hanh nắng làm Miên khó đoán được giờ. Chín giờ rước dâu, dễ thường bây giờ cũng đã chín giờ hay sau

chín giờ cũng nên. Nhưng lạ lắm, phải có người gọi mình dậy chứ. Miên rùng mình, không, mùi trầm hương đâu đây, gần lắm và in như ở nhà ngoài. Miên vùng dậy rất nhanh và không biết cái gì đây Miên chạy như bay ra cửa, chạy ra phòng khách... Miên bỗng hét lên: “Má!” Mẹ nàng ngồi bệt giữa đất như một cái xác không hồn và mọi người đông như nê nham nhau chặt cứng.

Miên rẽ đám đông vào buồng chị Hạnh. Chị Hạnh vẫn còn nằm trên giường, mặt chị đắp mảnh khăn vuông màu nhạt. Chị Hạnh dậy ư? Chị Hạnh ơi. Miên cầm lấy tay chị Hạnh. Miên nói: “Chị”. Bàn tay Hạnh lạnh ngắt, hơi lạnh như truyền thấu tới tim Miên. Chị Hạnh vẫn nằm im vắng, bình thản, chị che mặt không muốn nhìn ai hết.

Miên muốn khóc, nhưng lạ, nước mắt Miên như khô đi từ bao giờ và đôi mắt như muốn bốc cháy. Chị Hạnh. Chị Hạnh dậy ư... Miên đi quanh phòng, đi quanh chị Hạnh, Miên lấy làm lạ sao Miên có thể đi quanh được một xác chết...

Một bàn tay kéo Miên ra, nhưng Miên nhìn vào, Miên nhào vào và đứng trân trân nhìn chị Hạnh. Tiếng khóc của mẹ từ ngoài bật lên cao, lạ hoắc, Miên không nghĩ mẹ có thể khóc mùi mẫn như thế.

Rồi một người đứng trước mắt Miên. Chị Hạnh, chú Hiên đây. Miên trân trân nhìn chú Hiên, trân trân nhìn chị Hạnh. Hai người thật cách biệt nhau thật rồi, thật là mong manh, thật là tan nát... đôi mắt chú Hiên bỗng quắc lên dữ dội nhìn Miên. Tôi phải làm gì đây nhỉ. Miên tự hỏi. Cầu cho chị bình yên, chị Hạnh... Lửa trong mắt Miên như đốt cháy mọi thứ Miên nhìn tới. Chú Hiên cầm bàn tay giá băng của chị Hạnh đặt lên ngực. Miên thấy hai giọt nước mắt trong như thủy tinh chảy trên má chú. Cảm tưởng của Miên lúc đó cũng không còn ra làm sao nữa hết.

Miên đi một mình vào phòng, gian phòng vẫn như không, như chưa có sự gì xảy ra, như khi Miên vừa mới tỉnh dậy. Nhưng khi Miên vừa ngồi xuống nệm thì hơi chị Hạnh bốc lên, thân ái, đầm ấm... không có thì thân thiết hơn Miên ơi... Miên đưa bàn tay lên soi, những ngón hồng, và bàn tay cũng bốc cháy luôn theo tia mắt ngùn ngụt. Miên soi, soi hoài và kêu: “Tay ơi, tay”.